

*Ciumachella de Trastevere**

Беше обикновен есенен ден в кафене „Тибери“. Небето беше сиво и сякаш ти казваше: „Какво искаш? От доста време не ти вали на главата, не се опитвай да ми искаш сега и светлина, и цветове“. Масимо беше пуснал в почивка Марчело, който се беше втурнал към дома на Карлота – тя също беше в почивка.

Между двамата, по някаква странна алхимия, която Масимо все още не успяваше да разбере, нещата вървяха доста добре.

Сестра му успяваше да удържи лудостта на това момче, превръщайки го почти в нормален човек, а за Карлота той беше като опиума за Оскар Уайлд.

Всичко беше спокойно и Масимо се беше възползвал от това, за да се захване с почистването на кафе машината, докато по Радио Субазлио звучеше едно парче на Рино Гаetano, което той обожаваше. Дори беше лудо влюбен в него... Е, да, с Рино беше любов от първо чуване.

От друга страна, думите „първа“ и „любов“ са създадени една за друга, защото, ако един човек може да те спечели по-

* *Ciumachella de Trastevere* („Момиче от „Трастевере“) – една от най-хубавите песни от „Ругантино“ – италианска музикална комедия от 1962 г., както и филм с Адриано Челентано и Клаудия Мори от 1973 г. *Ciumachella* (рим. диал.) – хубаво, привлекателно момиче. С това име Ругантино се обръща към любимата си Розета. – *Б.пр.*

степенно, то искрата, която запалва огъня, тръгва от първия поглед.

Сред многото лица, които си видял от началото на деня, на седмицата, на месеца, на живота, ти забелязваш точно това.

Сякаш сърцето ти е маркер и оцветява в жълто, розово, синьо, зелено, оранжево, изобщо в различен цвят, това лице, всичко друго остава в черно и бяло.

Сякаш си казваш: Внимавай, защото това трябва да си го спомниш, понеже е важно и когато животът започне да ти задава въпроси, може да те попита за него, или за нея.

И сърцето на Масимо, като маркер в ръката, този ден реагира веднага, дори преди още очите да успеят да видят момичето, което беше влязло в кафенето. И наистина, докато той се беше изолирал от света, зает да лъска кафе машината, чу нежен глас, който никога не беше чувал преди и който нямаше лесно да забрави.

– Здравсти!

Има ненужни, обичайни поздравии, близки, красиви, дружелюбни поздравии, има дори грозни поздравии и накрая има поздравии, които не трябва да забравяш, защото изглежда, че идват от отворен портал, който може да промени живота ти.

Масимо погледна по посока на този топъл, ясен и весел глас, без да е много звънтящ – само един мечтател като него би могъл да чуе всички тези нюанси в произнесените седем букви. Откри, че този глас е тясно свързан с небе в неопределено синьо, като онези летни небеса, когато слънцето се кани да залезе.

Момичето беше високо почти колкото него, имаше черна, дълга и права коса, хубаво тяло и светла кожа и чифт дълбоко сини очи, които огряваха лицето ѝ. Изглежда, че в нея има повече, отколкото може да се побере в само един човек.

Не видя откъде бе дошла. Беше се появила пред бара, без той да забележи.

По-късно щеше да се опита да опише това явяване на Карлота и Марчело, който, в нетипичен за него религиозен порив, щеше да отбележи: „Като Мадоната от Чивитавекия?“, а Масимо щеше да възрази: „Не, като нинджа, която изкача от пушек, ухаещ на захарен памук“.

– Здравсти, ще пиеш ли нещо? – беше попитал той след продължително мълчание.

– Не, исках само да знам дали това е известното кафене, в което правят кафе с нутела. Моя приятелка се интересува, но понеже днес не можеше да мине, а пък аз живея тук наблизо, ме помоли да дойда и да проуча, за да не идваме утре напразно.

Масимо се беше усмихнал с една от своите смутени усмивки, когато някой го кара да се чувства важен, специален.

– Да, това е кафенето.

– Добре, тогава ще се върна утре заедно с моята приятелка. Пожелавам ти лека работа. До утре.

За миг момичето изчезна и умът на Масимо блокира без никаква възможност да помръдне, като главния герой от „Ничия земя“*, босненски войник, който разбира, че по грешка е легнал върху мина и не може повече да се изправи, без да взриви всичко. Май нямаше друг избор, освен да остане фокусиран в образа на това момиче, в противен случай рискуваше тотално объркване и вероятно болезнена смърт.

Всички в кафене „Тибери“ забелязаха, че Масимо е разсеян заради нещо сериозно. И когато обърка американското кафе на римо-китайския продавач на цигари и вестници Алеоо и го постави в стъклената чаша на бръснаря Рикардо, племенник на легендарния бръснар Пино, всички присъстващи се

* Ничия земя (*Noman's land*, 2001), филм на босненския реж. Данис Танович. Печели „Оскар“ за най-добър чуждозичен филм. По време на войната в Югославия от началото на 90-те трима войници попадат в окоп на „ничия земя“ между противниковите фронтове. Единият лежи върху мина. Те се изправят един срещу друг като врагове, но се оказват много близки, споделящи спомени и приятелства. – *Б.нр.*

спогледаха недоумяващо. През това време двамата, неосъзнаващи размера на събитието, докато си разменяха съответните кафета, коментираха небрежно случилото се.

– Днес балиста лазсеян, обълква нощта с деня.

– Не, днес бариста определено е ядосан! Ти определено би трябвало да бъдеш дипломат.

За щастие, на помощ на Масимо дойде Марчело, който едва ли е супергерой, обаче като супергероите пристигна в точния момент.

– Вие нямате ли си работа? Не виждате ли, че артистът мисли?

Собственикът на кафене „Гибери“ изненада своите клеветници, като запази достойно мълчание и приключи случилото се със снизходителна усмивка. Знаеше, че трябва да се съсредоточи върху мината, очаквайки някой да дойде да го спаси.

*Fiori Trasteverini**

На следващия ден Масимо все още лежеше върху мината, демонстрирайки упоритостта и търпеливата издръжливост на факир. И този път не му се отдаде да я види отдалече как пристига, защото подобно на предишния ден я видя пред бара, докато излизаше от склада, натоварен с малки бутилки плодов сок. В действителност момичетата този път бяха две, но заради онзи проблем с маркера приятелката ѝ беше по-скоро бледнееше в сравнение с нея и Масимо почти не я забеляза.

Съгласно принципа: „Колкото по-открито действаш, толкова по-малко привличаш внимание“, Масимо се втурна извън бара, за да ги посрещне.

Карлота и Марчело се спогледаха изумени и помислиха, че реакцията на Масимо се дължи на факта, че току-що влезлите в заведението лица са известни личности от телевизията, може би от някой сериал, който обаче Масимо със сигурност никога не беше гледал.

Собственикът на кафене „Тибери“, с най-хубавата си усмивка, застана пред момичетата и, протягайки ръка да ги поздрави с добре дошли, предизвика ироничните изражения на някои от най-верните на заведението, а дърводелецът Луи-

* *Fiori Trasteverini* („Цветята на „Трастевере“) – весела народна песен от XIX в. – Б.п.

джи, който, като гледаше Карлота, седнала на касата, дори измърмори с половин уста:

– Мене за двайсет години никога не ме е посрещал така, стискайки ми ръката, когато влизам в кафенето!

Веднага Марчело се възползва от случая, за да ухапе Луиджи с едно от язвителните си подмятания:

– Е как пък да не е? Винаги, когато влизаш, идва към теб с отворена ръка с надеждата, че ще му дадеш парите за всичките кафета, които не си платил през последните двайсет години! Даже, любима, добави към списъка и това, което току-що взе.

Междувременно Масимо, без да забелязва нищо около себе си, придружи двете нови клиентки до една от масичките на заведението, по-точно до онази близо до витрината, най-изолираната и отдалечена от местната фауна, за да избегне някой от туземците да не го изложи, както ставаше обикновено.

– Добре дошли! Аз съм Масимо и във ваш интерес е да се обръщате към мен за всичко, от което имате нужда, защото другите са благонадеждни само донякъде. Не ми е приятно да го призная – продължи той, опитвайки се да остане сериозен, – но бяха назначени без мое знание, а нямам смелост да ги уволня. Да не говорим за клиентите, тях ми се налага да ги понасям по очевидни причини, но ако имате приятелки, с които да ги заменя, давайте. Много говоря, нали?

Момичето с дългата черна коса и сините очи тръсна глава, като се опита да не се засмее.

– Аз съм Мина, а това е Федерика, приятелката, за която ти говорих вчера.

В момента, в който момичето каза името си, всички мълкнаха и блокираха, взирайки се в новата клиентка с обичайното обсебващо любопитство, типично за кафене „Тибери“. Карлота погледна към своя Марчело, който на мига разбра какво се опитваше тя да му каже с очи и двамата едновременно прошепнаха едно и също нещо:

– Мино и Мина.

Масимо все още стоеше изумен, но се опита да пропусне това и стисна ръката и на Федерика, която отвърна с голям ентузиазъм.

– Не знаеш колко съм щастлива, че съм тук. Обожавам нутела и когато прочетох в интернет, че в това кафене може да се намери най-доброто в света кафе с нутела, полудях. Нямам търпение да го опитам.

Масимо, както винаги му се случваше, когато е смутен, се почеса по темето.

– Не предполагам, че съм толкова известен. Кафенето има страница във фейсбук, но наистина никога не бих помислил, че в мрежата вървят ласкателни слухове за нашето кафе.

Мина взе думата, докато тя и приятелката ѝ сядаха на масата.

– Тогава тази вечер ще сложим по едно „Харесва ми“ в тази така следвана страница и може би ще изпратим покана за приятелство на собственика на кафенето.

Масимо не спираше да ѝ се усмихва, страхуваше се, че изглежда глупаво, но не можеше да не го направи.

Въпреки всичките му предпазни мерки, като че ли известната скачаща мина се взриви, но не беше болезнено, както очакваше.

Ако Женевиер беше снегът, Мина се беше появила като една от онези летни бури, които те изненадват наред улицата, но ти не търсиш къде да се скриеш, защото чувстваш нуждата да отмиеш жегата, потта, да отмиеш онази убеденост, онези страхове, които са те лишавали от желанието отново да пуснеш сърцето си в играта по колелото на любовта, след като Женевиер беше се превърнала в казиното, което винаги печели, отнасяйки всичко със себе си.

И в този ноемврийски ден мисълта за лятна буря беше толкова далечна и екзотична, колкото и ценна.

– За мен ще бъде удоволствие да приема вашето прия-

телство. Още повече защото така ще мога да ви информирам за дегустациите на кафе, които правим тук в кафенето през седмицата.

В този момент клиентите, приятели, близки на кафенето обърнаха всички рязко глава първо към Масимо, а после към Карлота.

Бръснарят Рикардо, дошъл отскоро, потвърди родствена-та връзка с чичо си, давайки да се разбере, че генът да се занимаваш с чужди работи го беше наследил като цвета на очите.

– И откога ги правите тия дегустации на кафе? Може би понеделник, когато ми е почивният ден? Затова ли не знаех?

Карлота го изпепели с поглед, като не му отговори, за да не влоши ситуацията и брат ѝ да не се изложи, въпреки че и тя се питаше защо Масимо си измисли тази глупост.

Масимо междувременно се беше върнал зад бара, за да приготви двете кафета с нутела на Мина и Федерика, под развеселения поглед на Бу.

Пакистанският професор винаги се впечатляваше от хармоничните движения на Масимо зад кафе машината. Виждаше го като художник, зает да рисува произведение на изкуството, който поръсва накрая с пудра захар личния си авторски подпис.

– Масимо, ти си Моне на баристите!

Професорът знаеше за голямата страст на своя любим барман към изкуството, който оцени този комплимент с обичайното изчервяване от смущение.

Докато приготвяше двете кафета, Масимо с крайчеца на окото погледна Мина и забеляза, че и тя прави същото, докато говореше с приятелката си.

Имаше нещо в нея, което много му харесваше. Може би сините ѝ очи, оцветени в синьо като небето на Модуньо*, или

* *Nel blu dipinto di blu* („В синьото (небе), нарисувано в синьо“) – повече известна с началото на припева като *Volare* („Летя“), е песен на композитора и певец Доменико Модуньо. Текстът е на поета Франко Милачи. – *Б.нр.*

косата така дълга, черна, блестяща, гладка, а също и усмивката, така открита, спонтанна, и тялото ѝ, и гласът... Марчело като че беше прочел мислите му, се приближи до него, постави ръка на рамото му и прошепна:

– Разбрах, цялата ти харесва!

Масимо, след като приключи да прави двете кафета с нутела, ги занесе на масата и с нещо като поклон ги подаде на момичетата.

– Ето! Надявам се, че няма да ви разочаровам.

Бяха очаровани, съдейки по това как Мина и Федерика оставиха чашките, сияещи, сякаш току-що бяха излезли от миялна машина.

– Майко мила! – възкликна Федерика с притворени очи. После се спря, сякаш търсеше думите, за да се изрази по-добре, но понеже не ги намираше, се ограничи само да потвърди казаното: – Наистина, майко мила! – и избухна в радостен смях, който бързо зарази и други двама, защото кафето с нутела не може да не предизвика този ефект. Да не говорим за смеха на Мина, който отключи у Масимо неудържима радост.

Масимо отнесе чашките, като им предложи в замяна две чаши минерална вода.

Разбра по акцента ѝ, че Мина не е римлянка и странно, но се изненада от притеснението да не я изгуби, още преди да я е намерил.

– Не си от Рим, нали?

– Не, от Верона съм. Да му се не види! А аз се надях, че съм добила акцента на Ливанеца*.

Това тромаво „Да му се не види!“ само допреди няколко години щеше да изтръгне от него смях, но сега поразя Маси-

* Ливанеца (*il Libanese*) – герой от филма „Романцо криминале“ (*Romanzo criminale*, 2005), в който трима приятели от детинство (Ливанеца, Фредо и Денди) се издигат от улицата до управлението на организирана престъпна групировка и накрая завладяват подземния свят на италианската столица. – *Б.нр.*

мо право в стомаха, помитайки с един удар пеперудите, които вече се трупаха там.

Пораженията, нанесени от Женевиев, определено не можеха да се поправят за един ден, но имаше промяна. С олимпийско усилие Масимо се отърси и наруши тишината с най-очевидния въпрос.

– Е, Мина, какво правиш в най-красивия град на света след Верона?

– Тук съм отскоро. Аз съм новата управителка на един бутик за дрехи.

– Еха! Значи тук ти си важна личност.

Масимо се усети, че пренебрегва Федерика, всъщност истинската причина те да са в неговото кафене и сега да разговарят. Затова се опита да поправи ситуацията.

– А ти? Ти си дъщерята на Ливанеца, предполагам, и нямаш нужда да работиш.

Федерика се изчерви и скри лицето си с ръка.

– Работя в една книжарница!

– Аха, тук имаме култура и висша мода. Кой съм аз, за да заслужа такава компания?

– Е, чух да казват, че си Моне на баристите или греша? Хубав отбор сме!

– В такъв случай надявам се да ви виждам често тук. Заедно ще успеем да направим големи неща.

Въпреки шеговития тон, Масимо успя да прикове поглед в очите на Мина.

– Няма да пропуснем! – отговориха в хор момичетата, докато шумоленето на клиентите му напомняше за действителността, която Марчело не успяваше да управлява, да му се не види. Старият Дарио на негово място щеше да е в състояние да накара да изчезне кафенето и дори ноемврийското небе, за да го остави сам в Едемската градина с това момиче.

Десетина минути по-късно двете момичета станаха и, след като минаха през касата, се спряха пред бара, за да позд-

равят Масимо. Той се вгледа в устните ѝ – налична бомба със закъснител*, които се движеха, но му беше трудно да улови смисъла на нейните думи, защото беше напълно зашеметен. Чак след като излязоха, се обърна към Марчело, за да поиска потвърждение:

– Наистина ли каза, че ще се върне скоро? И че живее много наблизко?

Марчело му намигна:

– Ммм, струва ми се, че така каза. Но аз не подслушвам разговорите на другите!

* Игра на думи – бомба със закъснител на ит. ез. е *mina vagante*. – *Б.пр.*